

ny Art Bæftatning, men fordi der, efter hvad man har meent, gjennem en faadan Afgift paa Hunde kunde virkes til Formindfelfe af Hundeholdet paa faadanne Steder, hvor der virkelig maatte siges at være for mange Hunde tilfede. Man har dog meent, at det var beføiet, naar der fra mange Sider blev gjort den Indvending imod en faadan almindelig Hundebæftatning paa Landet, at man derved paa mange Steder paa Landet vilde komme til at ramme fattige Folk haarbt. Man har derfor i Loven føgt at gjennemføre en Tanke, der blev fremsat her ved denne Sags 1ste Behandling, og fom gik ud paa, at den egentlige Hundeafigft ikke ffulde komme til Anvendelfe med Hensyn til en enkelt Hund, fom en Familie maatte holde. Man har derfor, medens man har foreslaaet, at Afgiften i Almindelighed paa Hunde ffulde sættes til det samme Beløb fom det, hvortil man har foreslaaet det forhøiet i Kjøbstæderne, tilføiet, at hver enkelt Hundsftand ffulde kunne gjøre Krav paa at faae Tegn til en Hund ubleveret imod en Betaling, fom ikke i nogen Henseende kan være trykkelnde, men fom væsentligt kun ffulde have Charakteren af et Beberlag for de positive Udgifter, fom udkræves til felve Tegnets Anftaffelfe, nemlig 16 f. Man har nemlig troet, at den nemmefte Maade at flikke Controlen med Afgiftens Erlæggelfe paa vilde være, at indføre paa Landet det samme System med Hundetegn, fom man allerede har i Kjøbstæderne. Man har holdt for, at der ikke var nogen tilftræffeligg Grund til i denne Henseende at fskjelne imellem Kjøbstæderne og Landet, og da man nu allerede i en temmelig lang Tid har haft Afgiftshjælp i Kjøbstæderne gjennem Løsning af Polititegn til Hunde, har man troet, at der ikke var nogen Grund til at forlade dette System, fom nu engang er kjendt i Kjøbstæderne, for at indføre noget heelt nyt, der, fom det blev udtalt ved 1ste Behandling, viftnok vilde medføre megen praktiff Uleilighed for Sogneforftanderffaberne. Kun i een Henseende har man meent, at der var Anledning til at gjøre en Forffiel mellem Kjøbstæderne og Landet. Det var nemlig foreslaaet i Regjeringens Udlaft, og det er man gaaet ind paa i Landstinget; det anfeer ogsaa Ud-

valget for at være rigtigt, at der i Kjøbstæderne ikke ffuld betales Hundeafigft af Hunde, fom bestandigt holdes lænkede; en lignende Bestemmelfe findes for Kjøbenhavns Vedkommende i en Placat af 27de Januar 1817, og de samme Grunde, fom tale for denne Frihed i Kjøbenhavn, tale viftnok for at gjøre noget lignende gjældende i Kjøbstæderne, naar Hundeafigften forhøies. Derimod har man troet, at det ikke vilde være ganffe heldigt at overføre denne Bestemmelfe paa Landet. Her er imidlertid et Punkt, hvorom der har været nogen Uenighed tilfede i Udvalget; af den ombeelte Betænkning vilde de Herrer have feet, at et Mindretal, et æret Medlem (Gad), mener, at der ogsaa bør være Afgiftsfrihed for bundne Hunde paa Landet. Jeg ffuld overlade til det ærede Medlem nærmere at begrunde denne hans Anftuelfe. Udvalgets Majoritet, for hvilken jeg i denne Henseende fører Ordet, mener, at det ikke, fom jeg før tillod mig at anføre, vilde være praktiff heldigt at overføre denne Bestemmelfe paa Landet, fordi der paa Landet ikke mange Steder er Hunde, der ftadigt holdes bundne. Det er meget hyppigt Tilfældet, at Hunde, der en stor Deel af Aaret og en stor Deel af Døgnet holdes bundne, til fine Tider af Aaret eller af Døgnet flippes løs. Naar en faadan Hund ved til enkelte Tider at komme løs ffulde blive afgiftspflichtig, vilde der ikke være vundet Noget for den paagjældende Hundeeier ved en Bestemmelfe om, at lænkehunde ffulde være fritagne for Afgift; men der vilde maaffee derved kunne affledkommes adffillig Forvirring. Mangen en Hundeeier vilde maaffee derved imod fin Villie kunne komme til at overtræde Loven, idet han kunde tænke, at en Hund, der i Reglen kaldes bunden, maa henseføres under Begrebet lænkehund og alffaa være afgiftsfri, faa at han alffaa i god Tro kunde undlade at løse Tegn til Hundten for de enkelte Tidens Skyld, paa hvilke den maatte blive fluppen løs af lænken. Man har troet, at man meget bedre vilde imødefomme, hvad der kunde være ønffeligt og tjenligt for Landboerne, ved i Almindelighed at bestemme, hvad jeg før tillod mig at antyde, at Enhver kan faae et Tegn for en meget moderat Betaling til een Hund, faaledes, at der ikke ffuld gives